

capitalization processes of national industrial enterprises is complicated by the fact that there is no official statistical information on the market value of economic entities, it is impossible to obtain empirical data on the capitalization of the main sectors of the national economy in accordance with the adopted division of the national economy by sectors in the system of national accounts, there are no applied developments, to justify the peculiarities of the capitalization process in an economy dominated by the export-raw materials complex and there are structural imbalances. It has been shown that the current trends of market capitalization of national industrial enterprises correlate with the dynamics of the intensification of this process in the world economic system, but in terms of the rate and volume of capitalization, industrial enterprises of Ukraine are outsiders. Capital accumulation is constrained by the low level of stock market development, the high risk of capital accumulation and its use in the real economy. The low level of capitalization of national enterprises reduces their investment attractiveness, credit rating, image in the market, limits competitive potential, leads to a decrease in financial results of activity. This requires comprehensive approaches to introduce market mechanisms for increasing capitalization at national enterprises.

Keywords: Capitalization, national economy, stock market, industrial enterprises.

Одержано 11.10.2019 р.

УДК 378.016:1(477)(045)

DOI:10.31339/2313-8114-2019-2(12)-130-134

Олійник Вікторія Вікторівна,

кандидат культурології, доцент кафедри суспільних дисциплін
та фізичної культури,

Малець Олександр Олександрович,

д.і.н., доцент кафедри суспільних дисциплін та фізичної культури,

Кухарчук Ольга Степанівна,

к.і.н., доцент кафедри суспільних дисциплін та фізичної культури,
доцент, Мукачівський державний університет

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВПРОВАДЖЕННЯ СУЧАСНИХ МЕТОДИК ВИКЛАДАННЯ ФІЛОСОФІЇ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ

Стаття присвячена розгляду проблем та перспектив впровадження сучасних методик викладання філософії у закладах вищої освіти України. Мета статті – науковий аналіз наявних методик викладання філософії (світовий досвід), визначення результативних методик викладання філософії в сучасних умовах реалізації вищої освіти в Україні. Для досягнення цілей поставлені завдання: визначити перспективи впровадження новітніх методик викладання філософії як чинника сприяння творення особистості, формування критичного мислення та наукового світогляду української молоді, з'ясувати педагогічні аспекти запровадження сучасних методів викладання філософії та філософських дисциплін, показати значимість та непересічну роль філософії у системі вищої освіти України. Нова філософія освіти, яка є реальним, не заявленим індивідуальним підходом до кожної особистості, у партнерстві викладачів та студентів, у принципово різних методах та іншій етиці навчання - це інновація як сукупність принципово нових винаходів чи відкриттів, які відкриває шлях для подальших удосконалень, відкриттів та досягнень. Це узгоджується з парадигмою особистісної орієнтації освіти та всебічного розвитку людини, проголошеної в Національній доктрині розвитку освіти в Україні. Філософія - це формаційна основа світогляду. Якщо природничі науки керують виробництвом людської діяльності, то філософія контролює розвиток цілей цих видів діяльності, допомагає зрозуміти та обґрунтувати їх, врегулювати, покликаних допомогти визначити себе та своє місце у колосальному обсязі інформації та знань, набутих у вищій навчальній установі. Найрезультативнішим методом викладання філософії в українських вишах є модель сократівської бесіди, дискусії, що дозволяє студенту розвивати й оцінювати своє мислення в порівнянні з мисленням інших. Перспективи подальших досліджень вбачаємо в детальному вивченні новітніх методик викладання філософії та пошук механізмів їх запровадження згідно з соціальними реаліями інформаційної епохи.

Ключові слова: методика викладання філософії, практична філософія, креативне мислення, критичне мислення, метод Сократа.

ВСТУП

Постановка проблеми. Інновації, породжені змінами в освітній системі України, знаменували

утвердження нової парадигми, основним завданням якої є міжнародна стандартизація вищої освіти. Слід зауважити, що нині в контексті інтеграції української освіти у загальноєвропейський освітній простір,

окреслений перехід від авторитарної педагогіки до гуманістичного розвитку особистості, від накопичення знань до уміння оперувати ними, від одноразової освіти до безперервної. «Навчання демократії громадянського суспільства на засадах нової філософії часто розглядають як забезпечення можливостей для самоосвіти студентів, під час якої вони можуть організувати набуття особистого досвіду, здобути знання й розвинути специфічні уміння щодо застосування демократичних процедур у майбутній професійній діяльності [12, с. 280]. У викладацькій діяльності варто наголосити, що методологія викладу відіграє одну з ключових ролей. Звичні методи так званого «кількісного навчання» без врахування індивідуальних особливостей студентів тепер стають гальмом на шляху розвитку. У психологічному аспекті механічна подача знань відкидається. Звідси виникає проблема впровадження оптимальних форм навчання для якісного засвоєння матеріалу [5, с. 139].

Згідно з такими стандартами школи, вищі навчальні заклади повинні створювати умови для саморозвитку особистості, навчати дітей та молодь самостійно віднаходити відповіді на освітні та наукові проблеми, виховувати їх на дотриманні принципів патріотизму та демократії. «Нова філософія освіти, що полягає в реальному, а не декларованому індивідуальному підході до кожної особистості, у партнерстві викладачів і студентів, у принципово інших методах та іншій етиці навчання, – це і є інновація як сукупність принципово нових «винаходів» чи «відкриттів», що торує шлях до наступних вдосконалень, відкриттів і звершень. Саме вона відповідає тій парадигмі особистісної орієнтації освіти і всебічного розвитку людини, що проголошена в Національній доктрині розвитку освіти в Україні» [9, с. 6]. Отже і методики навчання дисциплін повинні базуватися на педагогічних практиках наполягання на критичній здатності, допитливості й автономії студента.

Аналіз актуальних досліджень і публікацій. Відзначимо, що теоретиками сучасних практик викладання філософії, заснованих на розвитку критичного мислення, є зарубіжні автори, серед яких: У. Джемс, Д. Дьюї, Д. Клустер, Д. Колб, К. Меридіт, Р. Пауль, Р. Пол, Ж. Піаже, Д. Стіл, Ч. Темпл, Д. Халперн, П. Фрейре та ін. На основі їх праць та з усебічним застосуванням світової спадщини класичної філософії і сформувалися методики М. Ліпмана та А. Шарп, О. Бреніф'є, Дж. Парка, Л. Ретюньських та ін. В українській літературі проблемі розвитку критичного мислення у педагогіці присвячували свої роботи Н. Адаменко, С. Мірошник, В. Попков, С. Терно, О. Тягло, Є. Смотрицький та ін. Слід наголосити, що поняття «критичне мислення» складне та багатогранне, про що і свідчить широке коло досліджень. Кожен із засновників тієї чи іншої методики викладання філософії виокремлював один чи кілька його елементів та брав за основу своїх концепцій. Відповідно метою написання цієї статті є відстеження формування та розвитку сучасних західних методик викладання філософії та дослідження перспектив їх впровадження у закладах вищої освіти України.

Однією з відомих і поширених у світі методик є

«Філософія для дітей». Історія її створення розпочалася з 1970-х років у США [11]. Учений М. Ліпман, обмірковуючи популярний на той час інструменталізм у педагогіці Дж. Дьюї, видав книгу «Міркування в освіті». Головною її думкою стала криза тодішньої освітньої моделі США. М. Ліпман показує різні погляди на функціонування шкіл: одні зазначають, що школи працюють, щоб зробити кращим майбутнє громадян, інші, що школи мають сформувати у молоді відчуття власної гідності у розвитку свого таланту або побутує думка, що школа є непотрібною установою, бо породжує конфлікти всередині освіти.

М. Ліпман виділяє критерій освітньої політики – раціональність. Це означає, що кожен аспект навчання має містити в собі раціональне обґрунтування. Як наслідок, більш розумні школи породжують більш розумних майбутніх батьків, більш розумних громадян та більш розумну систему цінностей [11].

Опираючись на думку Дж. Дьюї, який говорив, що «Проблема методу у формуванні навичок рефлексивного мислення – це проблема встановлення умов, що породжують і спрямовують допитливість; виявлення зв'язків, усвідомлених у досвіді об'єктах, що пізніше викличе потік припущень, поставить проблеми і цілі, що сприяють встановленню послідовності в колі ідей» [2].

Мета статті (постановка завдання). Мета статті – науковий аналіз наявних методик викладання філософії (світовий досвід), визначення результативних методик викладання філософії в сучасних умовах реалізації вищої освіти в Україні. Для досягнення цілей **поставлені завдання**: визначити перспективи впровадження новітніх методик викладання філософії як чинника сприяння творення особистості, формування критичного мислення та наукового світогляду української молоді, з'ясувати педагогічні аспекти запровадження сучасних методів викладання філософії та філософських дисциплін, показати значимість та непересічну роль філософії у системі вищої освіти України.

РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ

В умовах розвитку української вищої школи, викладач може дати тільки процесуальні знання (наприклад, як опрацювати якусь теорію). «Відповідно до головних ідей сучасних філософських підходів до освіти, трансформаційні процеси у вищій школі спрямовані на забезпечення активної ролі студента як суб'єкта, керівника власного процесу навчання» [7, с. 4]. Український дослідник Є. Смотрицький на сторінці порталу osvita.ua опублікував статтю на тему «Концепція курсу «Філософія для дітей», у якій наполягає на тому, що викладання гуманітарних дисциплін повинно вестись не лише на наукових засадах, оскільки родовою рисою науки є об'єктивність, тобто нівелювання усього людського із сфери пізнання: смаків, емоцій, пристрастей, схильностей. Такий підхід вимагає і зміни форм гуманітарної освіти. Виховання патріотизму, моральності, відчуття краси і добра вимагає від учня співпереживання, емпатії, співпричетності до того, що

«вивчається» [8]. «Сучасна педагогічна освіта...покликана забезпечувати формування викладача, здатного розвивати особистість студента в процесі спільної з ним діяльності, а не лише передавати йому комплекс окреслених програмою знань й умінь, зорієнтованого на особистісний та професійний саморозвиток і готового створювати оптимальні педагогічні умови для самостійного конструювання студентами власних знань» [3, с. 11]. Тому загальні тенденції реалізації філософії освіти у сучасній вищій школі можна звести до таких положень: освіта як безперервне навчання; перехід від школи відтворення наукових знань до школи розуміння; зміна функцій викладача – з носія інформації і знань він перетворюється на організатора і координатора навчального процесу; зміна ролі самого студента – тепер він стає діловим партнером, який активно залучений у процес навчання і засвоєння знань [7, с. 5].

Усе вищесказане дає підстави дійти висновку про «необхідність вживання заходів для перетворення звичайної практики в практику критичну. Можна виділити чотири етапи або кроки в критичному осмисленні практики: критика практики своїх колег; самокритика; корекція практики інших; самокорекція. Звичайна освітня практика в тій мірі стає критичною, у якій присутні будь-який або всі ці фактори. Рефлексія включає активну настанову на зміни, а не просто пропозицію таких змін. До того ж осмислення практики впроваджує дослідження в практику, а вдале дослідження несе в собі відповідні корективи» [10].

Відзначимо, що сьогодні актуальною є пансофічна інтеграція знань, тобто наближення гуманітарних наук до природничих, поєднання інтелектуальних і духовних здатностей людини (парадокс сучасності: «Освічених людей стає все більше, а інтелігентних все менше»). Тому, якщо окреслити мету викладання філософії, то, оскільки філософія є одночасно і світоглядом, і етичною системою, то головною метою її викладання є формування світогляду [4, с. 7].

Філософія – це формотворча основа світогляду, що дає людині загальну орієнтацію у світі, допомагає їй знайти своє місце у ньому. Для цього вона допомагає кожній людині створити у своїй свідомості загальну картину світу і показати місце людини у космосі та місце кожної окремої науки в системі людського знання загалом; по-друге, повинна розглянути загальну структуру суспільства і особистості, тобто...дати їх принципову схему...; і по-третє, філософія повинна проаналізувати загальні закономірності відношення людини до світу [5, с. 141].

Підкреслимо, що за законом Хілгарда, міцність запам'ятовування матеріалу залежить від способу відтворення матеріалу: те, що людина обговорює з іншими, вона запам'ятовує на 70%, а те, що переживає сама чи реалізує в процесі активної діяльності, – на 90%); активно використовувати заохочення студента шляхом створення сильних труднощів; не порівнювати студентів між собою; сприяти їхньому самовизначенню, викладач власним ставленням до предмета і пропонованої проблематики має захоплювати студентів; звертати увагу на емоційність

викладу матеріалу і, врешті, один з найголовніших моментів – це використання інтерактивних методик під час проведення занять. Під інтерактивним навчанням розуміють такий процес, що ґрунтується на демократичних засадах, коли викладач і студенти є на одному рівні, а також на використанні методик, що дають змогу максимально спілкуватись [13, с. 35]. Тому найоптимальнішими шляхами впровадження вищеназваних методик у викладанні філософії є їх реалізація у формі семінарів, які покликані не тільки підвищити ефективність викладання філософії, а й докорінно змінити методологічні стереотипи викладачів. Найзагальнішими видами інтерактивних методик є такі: синектика (спільна пошукова метафорична діяльність з використанням домислів, хибних ідей, гіпотез, інтуїтивних рішень, персональних аналогій); дискусії (у формах конференцій, круглих столів, дебатів, судових засідань тощо); ситуаційні вправи; кейс-метод (розповідь з життя людини, у якій міститься проблема); проекти (інформаційні, дослідницькі, практичні, ігрові [4].

Зазначимо, що саме тому курс філософії необхідно розглядати як пропедевтику до будь-якої галузі знання. Кінцевою метою викладання філософії можна вважати всебічне формування особистості, адже головна мета вищої школи скерована на формування суспільства, перед нею стоїть соціальне замовлення. Тому студенти мають не лише засвоїти матеріал, а й виробити власні переконання в істинності певних висновків, які повинні стати елементами їхнього духовного світу [4].

Опираючись на дослідження в галузі психології та педагогіки вищої школи, можна сформулювати такі висновки: для підвищення ефективності викладання філософії слід враховувати цілий ряд факторів, як от особливості розвитку студентів (хороша пам'ять, кмітливості, винахідливості, пошуки свого Я, невірніоваженість, зміна пріоритетів, втрата цікавості до навчання, самовпевненість).

Варто підкреслити, що сучасні вимоги до організації навчального процесу такі як: розуміння навчання як когнітивного процесу, скерованого на розвиток мислення, критичної творчості, навчання як співвідношення нової інформації з набутим досвідом, створення психологічно-комфортного середовища, організація навчання як набуття власного досвіду (ефективність навчального процесу зростає, якщо студент сам відкриває інформацію і набуває власного досвіду в процесі оволодіння інформацією, диверсифікованість (врахування своєрідності кожного студента). Навчання стає цікавим, коли студент реалізує в ньому свої потреби (самоствердження, потребу в повазі, в належності до групи, потребу в успіху, безпеці, потребу в розвитку (тобто людина для себе знаходить і бере щось корисне). Викладач повинен підсилювати мотивацію студентів (мотивація повинна бути дієвою), зокрема, не зовнішню, а внутрішню, тобто чинники, які пов'язані із самим процесом навчання. Щоб підняти мотивацію, викладачу необхідно викликати позитивну значущість предмета для себе, себто розглядати предмет з проблемами; також орієнтуватися на сам процес навчання і на пізнання [5].

ВИСНОВКИ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Зауважимо, що найрезультативнішим методом викладання філософії в українських вишах є модель сократівської бесіди, дискусії, що дозволяє студенту розвивати й оцінювати своє мислення в порівнянні з мисленням інших. Так як учасники відповідають на сократичні запитання з їх власних точок зору, то таке обговорення неминує постає багатовимірним. спільнота дослідників мислиться як неформальна група людей, зайнятих пошуком істини у формі «сократичного діалогу». Викладач тут більше не виступає в ролі експерта, судді, енциклопедиста, і в

нього немає готового рішення, завдання викладача позначити проблемне поле, стимулювати й організовувати пошук у незвідане. Варто вказати на прямий аналог ролі викладача з постаттю Сократа. Сократ не навчав їх, а «бесідував». Подібною є роль викладача, як модератора у даній методиці: він логічно скеровує дискусію, проте у філософському сенсі є лише одним із її рівноправних учасників діалогу.

Саме тому методи викладання філософії та філософських дисциплін повинні модифікуватися, розвиватися у вищих навчальних закладах України. Перспективи подальших досліджень вбачаємо в детальному вивченні новітніх методик викладання філософії та пошук механізмів їх упровадження згідно з соціальними реаліями інформаційної епохи.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Адаменко, Н. Світові практики методики викладання філософії: історія та сучасний стан / Н. Адаменко // Вісник Інституту розвитку дитини. Сер.: Філософія, педагогіка, психологія. – 2013. – Вип. 28. – С. 5-11.
2. Дьюї, Д. Психологія і педагогіка мислення / Д. Дьюї. – М.: Досконалість, 1997. – 208 с.
3. Кошманова, Т. С. Проблеми сучасної філософії освіти в Україні в контексті ідей конструктивізму // Педагогічна освіта в Україні і Польщі: реалії та перспективи: Збірник наукових праць / За ред. Д. Грецюка і Р. Кухи. – Львів: Видавничий центр Львівського національного університету імені Івана Франка, «Тріада плюс», 2008. – 348 с.
4. Кошманова, Т. С. Розвиток педагогічної освіти у США (1960-1998 рр.). – Львів: Вид-во «Світ», 1999. – 486 с.
5. Онищук, О. До проблеми ефективності викладання філософії / О. Онищук // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». – 2009. – № 636: Філософські науки. – С. 139-141.
6. Практична філософія Оскара Бреніфе [Електронний ресурс] // Журнал сучасної філософії «Сократ». – Режим доступу: <http://sokrat-online.ru/page/prakticheskaja-filosofija-oskara-brenife/>.
7. Равчина, Т. В. Теоретичні засади організації суб'єкт-суб'єктної взаємодії викладача і студента у навчальному процесі // Вісник Львівського університету. Серія педагогічна. – 2008. – Вип. 24. – С. 2-13.
8. Смотрицький, Є. Концепція курсу «Філософія для дітей» [Електронний ресурс] / Євген Смотрицький. – Режим доступу: <http://osvita.ua/shool/theory/1965/>.
9. Фрейре Пауло. Педагогіка свободи: етика, демократія і громадянська мужність / Пауло Фрейде. – К.: Вид. дім «КМ Академія», 2004. – 124 с.
10. Jinju Conference Declaration for Philosophy Education by the 15th CIPIC Conference (2011) [Electronic resource]. – Retrieved from: <http://pepenap.wordpress.com/declaration>.
11. Lipman, Matthew. Thinking in education / Matthew Lipman. – UK: Cambridge University Press, 2003. – 304 p.
12. Mazurek R., Majorek C. Poland: transformation of society and schooling// Mazurek K., Winzer M. Schooling around the world. – Boston – New York, 2006.
13. Sharp, A. M. The Community of Inquiry: Education for Democracy / A. M. Sharp // Thinking. – 1991. – Vol. 9. – P. 31-37.

REFERENCES

1. Adamenko, N. (2013). Svitovi praktyky metodyky vykladannya filosofiyi: istoriya ta suchasnyy stan [World practices of methodology of teaching philosophy: history and current state]. Bulletin of the Institute for Child Development. Avg.: Philosophy, Pedagogy, Psychology [in Ukrainian].
2. D'yui, D. (1997). Psykholohiya i pedahohika myslennya [Psychology and pedagogy of thinking]. M.: Perfection [in Ukrainian].
3. Koshmanova, T. S. (2008). Problemy suchasnoyi filosofiyi osvity v Ukraini v konteksti idey konstruktivizmu [Problems of modern philosophy of education in Ukraine in the context of ideas of constructivism]. Pedagogical education in Ukraine and Poland: realities and perspectives: Collection of scientific works. Lviv: World Edition [in Ukrainian].
4. Koshmanova, T. S. (1999). Rozvytok pedahohichnoyi osvity u SSHA (1960-1998) [Development of Teacher Education in the United States (1960-1998)]. Lviv: World Edition [in Ukrainian].
5. Onyshchuk, O. (2009). Do problemy efektyvnosti vykladannya filosofiyi [On the Problem of the Effectiveness of Philosophy Teaching]. Bulletin of the National University of Lviv Polytechnic. Philosophical sciences [in Ukrainian].
6. Brenyfe, O. Praktychna filosofiya [The Practical Philosophy]. Journal of Contemporary Philosophy «Socrates». Retrieved from: <http://sokrat-online.ru/page/prakticheskaja-filosofija-oskara-brenife/> [in Ukrainian].
7. Ravchyna, T. V. Teoretychni zasady orhanizatsiyi sub'yekt-sub'yektnoyi vzayemodiyi vykladacha i studenta u navchal'nomu protsesi [Theoretical bases of organization of subject-subject interaction of teacher and student in the educational process]. Visnyk of Lviv National University. The series is pedagogical, 24, 2-13 [in Ukrainian].

8. Smotryts'kyi, YE. Kontseptsiya kursu «Filosofiya dlya ditey» [Concept of the Philosophy for Children course]. Retrieved from: <http://osvita.ua/shool/theory/1965/> [in Ukrainian].
9. Freyre, P. (2004). Pedahohika svobody: etyka, demokratiya i hromadyans'ka muzhnist' [Pedagogy of Freedom: Ethics, Democracy and Civic Courage], Kyiv.: Vyd. dim «KM Akademiya» [in English].
10. Jinju Conference Declaration for Philosophy Education by the 15th CIPIC Conference (2011) Retrieved from: <http://pepenap.wordpress.com/declaration> [in English].
11. Lipman Mattew. (2003). Thinking in education. UK: Cambridge University Press [in English].
12. Mazurek R., Majorek C. (2006). Poland: transformation of society and schooling. Boston – New York [in English].
13. Sharp A. M. (1991). The Community of Inquiry: Education for Democracy. Thinking, 9, 31-37 [in English].

**Олейник Виктория Викторовна, Малец Александр Александрович, Кухарчук Ольга Степановна.
ПРОБЛЕМЫ И ПЕРСПЕКТИВЫ ВНЕДРЕНИЯ СОВРЕМЕННЫХ МЕТОДИК ПРЕПОДАВАНИЯ
ФИЛОСОФИИ В УЧРЕЖДЕНИЯХ ВЫСШЕГО ОБРАЗОВАНИЯ УКРАИНЫ**

Статья посвящена рассмотрению проблем и перспектив внедрения современных методик преподавания философии в учреждениях высшего образования Украины. Цель статьи – научный анализ имеющихся методик преподавания философии (мировой опыт), определение результативных методик преподавания философии в современных условиях реализации высшего образования в Украине. Для достижения целей поставлены задачи: определить перспективы внедрения новейших методик преподавания философии как фактора содействию создания личности, формирования критического мышления и научного мировоззрения украинской молодежи, выяснить педагогические аспекты внедрения современных методов преподавания философии и философских дисциплин, показать значимость и незаурядную роль философии в системе высшего образования Украины. Новая философия образования, является реальным, не заявленным индивидуальным подходом к каждой личности, в партнерстве преподавателей и студентов, в принципиально различных методах и другой этике обучение – это инновация как совокупность принципиально новых изобретений или открытий, которые открывает путь для дальнейших усовершенствований, открытий и достижений. Это согласуется с парадигмой личностной ориентации образования и всестороннего развития человека, провозглашенной в Национальной доктрине развития образования в Украине. Философия – это формационная основа мировоззрения. Если естественные науки руководят производством человеческой деятельности, то философия контролирует развитие целей этих видов деятельности, помогает понять и обосновать их, в конце концов, призванных помочь определить себя и свое место в колоссальном объеме информации и знаний, приобретенных в высшее учебное заведение. Самым методом преподавания философии в украинских вузах является модель сократовской беседы, дискуссии, позволяет студенту развивать и оценивать свое мышление по сравнению с мышлением других. Перспективы дальнейших исследований видим в детальном изучении новейших методик преподавания философии и поиск механизмов их внедрения в соответствии с социальными реалиями информационной эпохи.

Ключевые слова: методика преподавания философии, практическая философия креативное мышление, критическое мышление, метод Сократа.

**Oliinyk Victoriia V., Malets Oleksandr O., Kukharchuk Olha S. PROBLEMS AND PERSPECTIVES OF
IMPLEMENTATION OF MODERN METHODS OF TEACHING PHILOSOPHY IN HIGHER EDUCATION IN
UKRAINE**

The article is devoted to consideration of problems and prospects of introduction of modern methods of teaching philosophy in the salaries of higher education of Ukraine. An increase in the relevance of skills and ability to think critically, to argue their point of view, to see the problem in its entirety, to analyze relationships, has led to a return of philosophy to the public domain and, as a consequence, a renewed interest in its study. According to such school standards, higher education institutions should create the conditions for self-development of the individual, educate children and young people to independently find answers to educational and scientific problems, to educate them in accordance with the principles of patriotism and democracy. The new philosophy of education, which is a real, not declared individual approach to each individual, in the partnership of teachers and students, in fundamentally different methods and other ethics of learning - this is innovation as a set of fundamentally new inventions or discoveries that paves the way for further improvements, discoveries and accomplishments. It is in line with the paradigm of personal orientation of education and all-round human development proclaimed in the National Doctrine of Educational Development in Ukraine. Philosophy is the formative basis of worldview. If the natural sciences manage the production of human activities, then philosophy controls the development of the goals of these activities, helps to understand and justify them, ultimately, designed to help identify themselves and their place in the colossal amount of information and knowledge acquired in higher education institution, assist. Philosophy gives a person an overall orientation in the world, helps him find his place in it. For this purpose, it helps each person to create in his mind a common picture of the world and to show the place of man in space and the place of each individual science in the system of human knowledge in general, must consider the general structure of society and personality, that is, give them a schematic diagram, philosophy must analyze the general laws person to the world.

Key words: methodology of teaching philosophy, practical philosophy, creative thinking, critical thinking, Socrates method.

Одержано 04.10.2019 р.